

SVODKA

ČASOPIS SVOBODNÉ CHEBSKÉ ŠKOLY

SVOBODNÁ CHEBSKÁ ŠKOLA

SVOBODNÁ CHEBSKÁ ŠKOLA

Svobodná chebská škola má již pětadvacetiletou historii. Není to doba dlouhá, ale přesto je jednou z prvních soukromých škol v Čechách. Byla založena Ing. Lenkou Malkovskou a Mgr. Pavlem Liškou jako alternativní vzdělávací instituce. Tato myšlenka zůstává hlavním pilířem, na kterém naše škola stojí.

Spolupodíleli jsme se na výchově několika set studentů, kteří nám naše úsilí vracejí nejen v podobě nadačního fondu vytvořeného bývalými žáky, ale svoji důvěru nám vyjadřují i tím, že nám svěřují to nejceněnější, co mají - své ratolesti.

Dnes navštěvuje školu přibližně 240 dětí, které se zde vzdělávají od první třídy až po oktávu osmiletého gymnázia. Ti, kteří nesplní kritéria pro přijetí na osmileté gymnázium, pokračují ve studiu na základní škole až do devátého ročníku.

Jsme nadále školou, která se může pyšnit vysokou úspěšností při státních maturitách, všichni studenti vždy odmaturovali. Současně připravujeme děti i na vědomostní soutěže a například v letošním roce se plná čtvrtina studentů stala úspěšnými řešiteli některé z olympiád.

V naší práci nás posiluje i vědomí, že studenti pocítují sounáležitost se školou, neboť jsme byli právě díky nim dvakrát vyhodnoceni jako vítězové celostátní ankety Gympl roku. V letošním roce jsme byli šestí, což je v konkurenci několika set škol velmi pěkné umístění.

Doufáme, že se nám i v příštích letech bude dařit tak dobře jako doposud a děkujeme všem, kteří nám v této činnosti pomáhají, především našemu nejbližšímu partneru, městu Cheb.

Redakce

Šéfredaktor: Mgr. Martin Flaška

Grafická úprava: Jan Bureš

Obálka: Hynek Rybák

Redakce děkuje všem autorům příspěvků tohoto čísla.

ZASAĎ SI SVŮJ STROM

5. třída

My, žáci 5. třídy, jako zástupci naší školy, jsme zasadili dne 5. června na travnatém porostu u OD Tesco svůj strom. Stalo se tak u příležitosti oslavy 10. výročí působení tohoto obchodního řetězce v Chebu. Stromek jsme označili vlastnoručně vyrobenou cedulkou s názvem a logem školy. Snad se mu povede dobře a bude zdravě růst.

MŮJ POBYT V USA

Lenka, prima

Dne 7. května jsme já a má maminka odletěly do USA. Hlavním důvodem cesty bylo, abychom s mamkou viděly sestřinu promoci a zjistily, jaké to je jinde.

Letěly jsme z letiště Václava Havla do Mnichova, odkud jsme pokračovaly rovnou do Bostonu, hlavního města státu Massachusetts, kde žije má sestra.

První víkend byl spíše seznamovací. Chodila jsem po Bostonu, hlavně po parcích. Další všední dny jsme se věnovaly prohlídce okolí našeho apartmá. Ve středu bylo na programu Harvard tour, což mi umožnilo zjistit hodně zajímavostí o Harvardské univerzitě. Například jsem zjistila, že socha Johna Harvarda, zakladatele, není stejná jako jeho podoba.

Den poté jsme se vydaly na cestu k sestřině vysoké škole na její promoci. Moc se mi tato škola líbila. Promoce byla velice překrásná. Měla jsem možnost si školu prohlédnout a rovněž navštívit muzea a divadla v okolí.

Další týden jsem znovu strávila v Bostonu. Tentokrát jsem navštívila centrum, kde sídlí firma, ve které pracuje má sestra.

Z Bostonu jsme se vydali na třídenní návštěvu New Yorku. Prvním místem naší návštěvy NYC se stal Central park, jedna z památek NYC. Následovalo Times Square, kde jsem měla příležitost se vyfotit s oblíbenými hrdiny animovaných pohádek. Viděly jsme též NBC studio a prohlédly si z venku nejvyšší budovu NYC Empire State Building v Rockefeller center.

Druhý den jsme jely lodí na prohlídku Sochy svobody (Statue of liberty). Potom jsme se šly kouknout na Wall Street, prošly se po Brooklyn bridge, a na konec jsme se šli najíst do Chinatown.

Po návratu do Bostonu započaly přípravy na odjezd zpět do ČR. A v tom nadešel okamžik, kdy jsem se musela rozloučit s USA. Když už jsem seděla v letadle, tak jsem teprve pochopila, že všude je dobře. Každý si myslí, že USA je nejlepší země na světě, ale já si myslím, že i ta malá Česká republika je hezká, ale jiným způsobem.

ANGLIE - LONDÝN

Šimon Marek
sekunda

Ve dnech 24. 5. až 28. 5. jsem se zúčastnil jazykově vzdělávacího pobytu v Londýně.

První den byla na programu návštěva starší části města, kde jsme viděli nejvýznamnější památky jako např. Elizabeth Tower se zvonem Big Ben, Westminster Abbey, Buckinghamský palác, dále jsme navštívili Madame Tussaud's a projeli jsme se na London Eye. Následovalo ubytování v hostitelských rodinách.

Druhý den po snídani se jelo autobusem do královského města Windsor, zbytek dne jsme strávili v Legolandu.

Třetí den nás čekala výprava do univerzitního města Cambridge, kde jsme měli možnost spatřit nejslavnější kolej King's College.

Čtvrtý den před odjezdem zpátky do Čech nás ještě čekala návštěva Toweru, místa, kde jsou uloženy korunovační klenoty, dále Bank of England a cestou k autobusu jsme ještě navíc šli přes Towerbridge, přičemž jsme měli velké štěstí, protože se zrovna zvedal.

Na závěr jsme vyšli k astrologické stanici v Greenwich a přešli přes nultý poledník. Potom už následovala pouze dlouhá cesta domů.

Tento pobyt se mi velice líbil, viděl jsem spoustu nových věcí a procvičil si angličtinu s rodilými mluvčími.

byly co možná nejméně rušení. nad otevřenou tlamou krokodýla.

Tentokrát nemá cenu smlouvat o ceně, a tak alespoň nemáme žádné dilema. Tříhodinová cesta se zastávkami v deštném pralese je pro středoevropana velmi exotický zážitek, a když se u boku loďky znenadání vynoří krokodýl, naše, opravuji, moje, nadšení nebere konce. Vstávám, abych si to krásné zvíře mohl řádně prohlédnout. Rozkývám trošku loďku, což některé spolucestující mírně podráždí, ale odměnou je mi krásný snímek krokodýla mořského. Ten setrvává ve strnulém očekávání, nikdo však z loďky nevypadne, a tak se po chvíli zklamaně ponoří.

Rázem mám loďku „plnou přátel“ a myslím, že většina spolucestujících je velmi spokojena, když vidí moje záda. Do smrti nepochopím, proč tito lidé cestují. Doma se jistě chystají svým přátelům vyprávět o dobrodružstvích, která v daleké cizině přestáli a sotva jim člověk poskytne příležitost jedno prožít, stane se rázem neoblíbeným. Stejně si myslím, že situaci nedocenili a jednou budou vzpomínat právě na to, jak jim nějaký hňup rozkýval loďku

Břeh oceánu je pokrytý nezvykle velkými schránkami všech možných mořských živočichů a já se k Jindřině velké radosti pouštím do sběru. Je to moje slabůstka. Kamínky, škebličky, semínka tropických rostlin, v podstatě vše co se obvykle nesmí ze země vyvážet, probouzí ve mně dávno zapadlé pudry sběrače. Naštěstí objem batohu příliš nedovoluje, abych popustil uzdu své vášni naplno.

„Jdeme? Jdeme. Jdeme!!!“
Jdu, přece si nebudu kazit den. Ještě nenápadný pohyb a další krásná schránka mizí v igelitce. Současně však mizí i Jindra za rohem, a tak se dávám do běhu.

Na autobus nečekáme dlouho a vracíme se do Meridy právě včas, abychom prožili další krásný karnevalový večer plný barev, krojů a veselí. Karnevaly v Mexiku jsou méně okázalé, než jihoamerické, tuto menší okázalost však zcela vyvažuje krásou krojů, zemitost tanců a absolutní soustředěnost tanečníků.

Nejsem žádná měkkota, a tak se k talíři stavím se sebejistotou. Přesto však učiním poslední pokus. „Dneska nějak nemám hlad“. „Jen jez, čeká nás dlouhá cesta,“ zní potměšilá odpověď. „Toho se právě bojím,“ říkám si v duchu a modlím se za to, aby to nebyla pravda. Potom, co jsem viděl, může moje cesta docela dobře skončit v této jídelně. Nejlepší bude sníst to najednou, říkám si a vzpomínám, jak jsem při školním očkování chtěl jít vždycky první. Vkládám do úst celou amoletu a po hadím způsobu se jí snažím spolknout, aniž by došlo ke kontaktu hmoty s jazykem. Bohužel. Účinek je bezprostřední a silný. Mám obavy, že pot není hlavní součástí mnou vylučovaných tekutin a přes mlhavý závoj přicházejících mdlob ještě slyším: „Tak co, jak ti to chutná“? Nemůžu již odpovédět, že nevím a už asi nebudu vědět nikdy, jak mi co chutná, ale jsem hrdina a alespoň neomdlím.

Do Celestínu, což je zimoviště plameňáků, chceme vyjet v devět hodin. Spolu s plameňáky se sem v tomto období slétají ornitologové z celého světa na vyhlášené pozorování ptactva při pobřeží Mexického zálivu.

Pobíháme trošku nervózně po městě a hledáme autobusové nádraží, které někdo z nepochopitelných důvodů od včerejšího večera přesunul jinam. Umístil jej však do bezprostřední blízkosti autobusových garáží a nás tím naprosto dezorientoval. Jeden se snadno splete, a tak nás po pětiminutové exkursi v místních garážích vyvádí ostražina. A my si libovali, že všechny autobusy jsou krásně prázdné.

Na opravdové nádraží dobíháme s mírným zpožděním, a tak musíme koupit lístky na druhou třídu v půl desáté. Poučení cestováním v místních autobusech si pečlivě prohlížíme nápisy pokrývající celkem moderní busík a po zjištění, že je vybaven klimatizací vybalujeme z batohu svetry.

Vše probíhá úplně normálně, a tak v Celestínu vystupujeme vychlazení na 15 stupňů a máme štěstí, že zrovna doplňujeme skupinu osmi návštěvníků a zaplníme zcela jednu loď. Loďky smí totiž vjíždět do zimoviště pouze zcela zaplněné, aby plameňáci

TURNAJ V KANADĚ

Tomáš Bílek
sekunda

Koncem loňského roku jsem se dozvěděl od mého klubu HC Energie Karlovy Vary, že jsem byl vybrán do reprezentace České republiky na kanadský turnaj do Quebecu. Původně dostalo tuto nabídku 40 hráčů, do užšího výběru se dostalo pouze 20 z celé republiky a já jsem byl mezi nimi. Velmi jsem se těšil. Odlet se konal dne 12. 2. 2015 z letiště Václava Havla v Praze. Letěli jsme do Montrealu přes Amsterdam, celý let i s čekáním trval přibližně 15 hodin.

Po příletu do Montrealu nás překvapila velká zima, kde bylo -30 stupňů pod nulou. Půjčili jsme si tři auta, kterými jsme se přepravovali po celou dobu pobytu v Kanadě. Na ubytování do Quebecu jsme jeli z Montrealu 5 hodin. Všichni jsme byli ubytováni ve velké dřevěné chatě u lesa.

První tři dny jsme poznávali okolí Quebecu. Byli jsme se podívat na vodopádech Mont Morency, basilice St. Anne de Beaupré, v historickém Quebecu, v parlamentu, muzeu civilizace, obchodním centru, galerii De la Capitale a navštívili jsme hokejové obchody. Já jsem si koupil shaft na hokejku. Cenově pro nás nebylo nic tak výhodné, proto jsme si všichni koupili jen maličkosti.

Po třech dnech jsme se přestěhovali do hotelu blíže k arénám, ve kterých jsme hráli zápasy s různými týmy, např. s týmy Kanady /Boston/, USA, Francie i Slovenska. Velký problém byl ve způsobu naší hry, protože nás v Čechách učí hrát tělem, což je v Kanadě pro hráče do 8. třídy nepřijatelné. Proto jsme byli velmi často na trestné lavici a já jsem patřil k nejvylučovanějším hráčům.

Dohromady jsme hráli 8 utkání, které jsme všechny vyhráli a dostali jsme se do semifinále tohoto turnaje, které jsme hráli proti Phoenixu. Do poslední minuty to bylo nerozhodné, až v závěru hry jsme dostali gól. Tak jsme prohráli 3:2 a na turnaji jsme nakonec skončili na dobrém 3. místě. Já jsem dal za celý turnaj 6 gólů a měl jsem 5 asistencí.

V Kanadě byl se mnou taky táta s dědou. Neletěli jsme společně, oni bydleli jinde, měli svůj program, ale na všechny zápasy mi chodili fandit.

Celý pobyt byl úžasný, vůbec se mi nechtělo po skvělých 12 dnech opustit toto nádherné místo. Asi to bylo taky tím, že jsme měli super partu. Doufám, že se dostanu do příští reprezentace, to se pojede do USA.

NÁVŠTĚVA MEXIKA

Radek Rubický sekunda

O letních prázdninách jsme s mamkou a sestrou navštívili Mexiko. Pobývali jsme v Cancunu.

Bylo to tam nádherné, teploměr ukazoval stále nad třicet stupňů celsia a slunce krásně hrálo. Ubytování ve čtyřhvězdičkovém hotelu se nacházelo přímo u pláže.

Později jsme zjistili, že se zde vyskytuje rovněž chovná stanice ohroženého druhu karety obrovské. Bylo nám umožněno si tyto vzácné živočichy zblízka prohlédnout a sledovat jejich noční vypouštění do moře, což byl pro nás nezapomenutelný zážitek.

Součástí našeho programu byl také celodenní výlet do Tulumu, kde jsme si mohli prohlédnout rozpadlé ruiny památek z dob říše Mayů – rovněž velmi hezký zážitek.

V Mexiku jsme se účastnili mnoha zajímavých věcí včetně návštěv plážových atrakcí, vyzkoušeli jsme také jízdu na vodním skútru.

O samotné návštěvě města mohu říci, že nikde jinde jsem neviděl tolik lidí se společně bavit. I v restauraci s námi číšník vřele komunikoval a působil velmi příjemně. Jen rychlá jízda řidiče autobu-

su zpět byla poněkud nezvyklá.

Pár dní poté jsme navštívili aquapark, kde jsme vyzkoušeli skoro všechny atrakce, nejlepší byla skluzavka na kruzích.

V Mexiku jsme pobývali skoro 14 dní, přičemž většinu času jsme strávili relaxací na pláži.

kostelů nádhernou hru barev a stínů. Generacemi vyšlapaná dlažba silnic, která možná pamatuje dusot koní conquistadorů, se leskne, jakoby byla v noci vyleštěna nohama tanečníků. Nádhery jitra v Meridě dokreslují stylové budovy pocházející z doby kolonizace Mexika, usazené v exotických parcích.

Vnímat krásu je velmi vyčerpávající, a tak na nás brzy dolehne hlad. Naštěstí ve městě není nikdy nouze o místa, kde lze velmi snadno zahnat tohoto nepřítele cestovatelů a ještě uspokojit chuťové pohárky. Místní vývařovna připomíná trochu mešitu. Vitrážovaný strop, ostře kontrastuje se stoly pokrytými igelitovými ubrusy. Igelit a různé omyvatelné hmoty tvoří základ prostírání i v nejlepších mexických restauracích.

Restauratéri tím velmi prakticky předcházejí výměně ubrusů po každém jídle a ušetří nás nepříjemných pocitů vyvolaných potřísněním stolu. Osobně patřím k typu lidí, kteří jsou schopni ušpinit ubrus suchým chlebem, natož pak jídly, která se povětšinou vkládají

do placek a balí do formy amolety.

Pokládám se již za dostatečně domestikovaného, a tak na otázku, zda má být jídlo pikantní, nedávám klasickou odpověď: „velmi málo“, ale hrdě hlásím, „samozřejmě“. Při roznášce dojde k malému omylu a moji porci dostává Jindra. Alespoň tuším, na co se mám připravit. Zakusuje se chutě do smotku a následně podléhá metamorfóze.

Ještě před chvílí jsem seděl u stolu s celkem příjemnou „mladou“ dámou a náhle se ocitám ve společnosti přerostlého dobře uzrálého rajskeho jablka. To ovšem není konečný stav, a tak se přes švestku, pomeranč a banán pomalu dobojuje k olivě. Konečně sousto polyká, což při představě, že bylo tímto puštěno na cestu zaživačím traktem, nepovažuji právě za šťastné rozhodnutí. Zatím celou situaci sleduji s mírně pobaveným pohledem. Pomalu se mi ovšem rozsvěcí. Jindra už má rozsvíceno dávno, a tak sotva dosáhne stavu, kdy začne ovládat končetiny, rázně vyměňuje talíře a vidím, že i přes prožité utrpení se začíná těšit na chvíle příští.

MEXIKO: CESTOPIS NA POKRAČOVÁNÍ

Ing. Jindřich
Papež

Celestún

Celestún by byl asi jako desítky dalších vesniček rozestých na pobřeží tichého oceánu, jen malou rybářskou vesničkou. To, co z této vesnice učinilo centrum turistického obchodu, bylo rozhodnutí jednoho z nejvýznamnějších a nejkrásnějších opeřenců světa, zaházet se právě ve zdejší laguně.

Flamencos, neboli plameňáci nacházejí ve zdejší vyhráté a na ryby bohaté zátocce nejlepší podmínky pro přezimování. I když vstupenka nepatří do skupiny levných, neváhejte a absolvujte tento výlet. Lodě a mola najdete velmi snadno asi dvacet minut cesty od centra Celestúnu, směrem k mostu, přes který jste museli přijet.

Druhou, ale dražší možností je vypravit se přímo z Celestúnu. Kontakt získáte v restaurantu Celestún, kde si po návratu můžete objednat výbornou čerstvou rybí pochoutku. Mějte však na paměti, že kromě vás navštíví hnízdiště dalších několik desítek tisíc turis-

tů a nežádejte svého průvodce, aby vás k hejnu nádherně zbarvených ptáků dopravil co nejbližší. Ptáci jsou tím velmi rušeni a každoročně jich na tomto hnízdišti ubývá.

Pokud jste milovníci plavání, nezapomeňte přibalit plavky. Nádherně čistá pralesní řeka napájející brakické vody zátoky, je totiž vhodná ke koupání.

Plameňáci a krokodýli

Krásné ráno s červánky a úplně blankytnou oblohou nás nenechá dlouho užívat pohodlí barokních postelí. Opouštíme hotýlek a jsme jako v Jiříkově vidění. Nevím sice jaké vidění měl Jiřík, ale pokud si nemohl své pocity srovnat s realitou, byl na tom právě tak jako my. Po včerejším karnevalovém shonu ani památky. Ulice, na nichž jsme se večer prodírali davem a vrstvou všemožného odpadu, září v ranním slunci jako křišťál.

Procházka starým městem je okouzlující. Červené slunce vytváří na věžích typických mexických

ŘÍM

Eva Plášilová
sekunda

Ve dnech 30. dubna až 3. května letošního roku jsme vyrazily s mojí mamkou a babičkou poznávat krásy hlavního města Itálie – Říma.

Po přiletu do Říma, kam letěli rovněž s námi další turisté cestovní kanceláře, nás autobus převezl do našeho hotelu. Neměli jsme čas na nějaké vybalování a hned na nás čekal další autobus, který zarezervovala naše průvodkyně pro okružní cestu Římem. Bohužel v tuto dobu, okolo 16:00, bylo centrum města ucpané auty s nervózními řidiči.

Naše cesta začínala v bazilice San Giovanni in Laterano, kterou jsme si vevnitř mohli prohlédnout. Následně pokračovala průjezdem oblasti Termini, kde se nachází důležité římské nádraží, dále jsme viděli Karakalovy lázně, náměstí Republiky a park Borghese, ve kterém se nachází krásné muzeum, do kterého je však třeba si lístky telefonicky nebo e-mailem zarezervovat. A jako poslední následovala cesta do oblasti Vatikánu, kterou autobus jen projel. Na hotel jsme se unaveni dostali až okolo 23:00.

Druhý den začínal návštěvou historické části města, do které nás dovezlo metro. Vystoupili jsme

u Kolosea, odkud jsme pěšky šli k Foru Romanu – centru veřejného dění v dobách antického Říma. Vše pokračovalo návštěvou Palazzo Venezia, na jehož vršku, na který se dostanete placeným výtahem, je krásná vyhlídka na celou historickou část Říma.

V tuto chvíli už nastal individuální program. Původně jsme si s mamkou a babičkou plánovaly, že po návštěvě těchto míst si stoupneme do fronty na lístky na vstup do Kolosea. Ta se však vinula jako několik desítek metrů dlouhý had kolem celého Kolosea. Po chvíli čekání jsme to však vzdaly a raději jsme využily výhod „Roma Passu“, který jsme si včetně mě zakoupily, protože já jsem sice měla vstup zdarma, ale musela bych stejně čekat na volný lístek. Roma Pass nám umožnil vstup do dvou památek zdarma a hlavně bez čekání ve frontě.

Koloseum bylo nádherné a i když je z velké části poničené, dosud budí respekt. Při 25 °C ve stínu je však jeho delší prohlídka docela únavná. Následovala už jen cesta na hotel, kde jsme si pořádně odpočinuly.

Předposlední den začal dost nevalně – vstávání již v 6:00, abychom se brzy dostali k Vatikánu a nebyly u vchodu do Vatikánských muzeí a Sixtinské kaple velké fronty. Bohužel, po dvou hodinách čekání ve snad nekonečném štrůdlu lidí, došlo k dohodě, že tohoto hada nedočkavých turistů my tři opustíme a podíváme se jen na nádvoří, jež je normálně přístupné. Dobré rozhodnutí. Někteří neúnavní tuto frontu vystáli, avšak podle jejich slov čekali na vstup přes 7 hodin!

Metrem jsme se jely podívat na Fontánu de Trevi, která se zrovna opravovala, takže je obehnána lešení, dovnitř do Pantheonu, kde je hrob Rafael, a na Ústa pravdy. Před těmito je pořád fronta lidí, aby se s rukou v ústech vyfotili, a proto zde stojí hlídač a každý si může udělat jed jednu fotku. Pak opět následovala cesta na hotel a již nezábavné balení kufrů.

V posledním dni toho v plánu už moc nebylo. Individuálně jsme navštívily Andělský hrad – bývalé letní sídlo papeže a nádherné Španělské schody, ozdobeny mnoha květináči s květinami, které však byly obloženy sedícími turisty.

Rychle jsme se přesunuly na hotel, z kterého nás podle původního plánu měly odvézt objednané

autobusy naší paní průvodkyní na letiště. Ale žádné autobusy dlouho neprijížděly, průvodkyni se ani nepodařilo zjistit proč, a tak ze strachu, že nám uletí letadlo, průvodkyně nakonec objednala vozy taxi, aby nás všechny odvezly na letiště. Letadlo nám naštěstí neuletělo a tak ve 23:00 jsme už všichni vystupovaly z letadla na letišti v Praze.

Výlet se mi velmi líbil, moc jsme si ho všechny užily, ale první co si vybavím, když se řekne Řím, je rozhodně ten nekonečný, několikrát zatočený had s lidmi čekajícími na vstup do Vatikánských muzeí. Doufám, že se do Říma ještě jednou podíváme. A ve frontě vydržíme, nebo vstaneme z postelí ještě dříve...

DEN OLYMPIONIKŮ

Ing. Jindřich
Papež

Stalo se již tradicí, že učitelé na naší škole připraví žákům, kteří se zúčastnili vědomostních, sportovních a dalších soutěží, Den olympioniků.

Smyslem akce je poděkovat studentům za práci, kterou věnovali nad rámec svých povinností sobě i své škole a podpořili tak její dobré jméno.

Děkujeme všem, kteří si uvědomili, že kvalita školy, kterou navštěvují, se promítá i do jejich budoucnosti, neboť každý z nás si jistě vybaví jména ústavů, po jejichž absolvování je budoucnost procházkou růžovým sadem. Je to ale běh na velmi dlouhou trať a naše školička běží teprve 25 roků. Délka uběhnuté dráhy se však poměřuje také rychlostí a v letošním roce si nemůžeme stěžovat.

Na Den olympioniků se sešlo plných 63 matematiků, sportovců, fyziků i humanistů, což je 30 % všech studentů druhého stupně a vyššího gymnázia. Všichni více či méně úspěšně zrychlili běh školy a za to se dočkali odměny v podobě soutěží a kvalitních pochoutek připravených v kuchyních jejich učitelů.

V našich soutěžích nebylo poražených a na stupně vítězů se dostali i někteří učitelé. Zvítězili všichni a povědomí jak zacházet s koláči, řízky a vegetariánským gulášem jim nebylo cizí.

Učitelé byli rádi, že dětem chutnalo, děti byly rády, že si užily odpoledne s aktivním programem a všichni dohromady se těšíme, že řady zdatných, pracovitých a úspěšných se ještě rozšíří a Svobodka poběží ještě rychleji a snad i dlouho.

DĚTEM CHYBÍ SPOLEČENSKÝ DUCH

Ing. Jindřich
Papež

Staronový trend ve školství, řešení problémů mezilidských vztahů a šikany, se konečně dostal do fáze tolik oblíbené v naší společnosti.

Je zajímavé, jak jsme během dvaceti pěti let dospěli k poznání, že „lid“ lze obalamutit pojmenováním problémů, ne však hledáním či snad dokonce nalezením řešení.

Vytvořte dokument, kde pojmenujete všechny příznaky nemoci a jste rázem lékařem, to že chorobu neumíte léčit je jaksi vedlejší.

Tento trend lze pozorovat ve všech odvětvích naší činnosti a školství není výjimkou. Ani já neznám lék se stoprocentní účinností, ale jedno vím jistě, dětem schází kolektivní činnost a širší spolupráce při řešení problémů i zábavě. Děti tupě hledící na displeje svých telefonů a klikající i na chodbách škol se staly natolik normálním jevem, že i my starší přestáváme vnímat podivnost tohoto chování.

Takto získávaných informací je sice co do obsahu obvykle velmi omezený, ale co do množství dat obrovský. To způsobuje již od

raného dětství neschopnost informace třídit, ale nechávat je volně protékat je z hlediska udržení duševní stability nutností.

Jako pracovníci, jejichž prvořadým úkolem by mělo být zprostředkování přenosu informací tak, abychom vytvářeli všeobecně vzdělané jedince, jsme postaveni před problém průtočnosti dnes a denně. Učím již dost dlouho, abych si mohl učinit představu o zhoršující se situaci, a nekladu vinu dětem.

Tak nyní jsem právě pojmenoval jeden z problémů. Snad bych měl tedy navrhnout i nějaké řešení. Pokusme se více si s dětmi hrát, pořádat akce, které je „nenásilnou“ formou vtáhnou do kolektivu a dají jim alespoň částečně pocítit sílu zodpovědnosti za společnou práci, či zábavu. A protože příklady táhnou, zkoušíme to také my a jako kolektiv připravujeme každoročně Den olympioniků.

FYZIKÁLNÍ OLYMPIÁDA

Ing. Jindřich
Papež

I v letošním roce se naše škola zúčastnila olympijského klání na poli vědy veskrze oblíbené, kterou je kromě matematiky, chemie a tělocviku i fyzika. Studenty chválím, i když výsledky nebyly vždy přesvědčivé. Olympijské heslo však zní, není vítězů bez účasti a nemohou vyhrát všichni. Měli jsme však i své dekorované účastníky.

1. Místo krajské kolo C - Jan Bureš

2. Místo krajské kolo C - Matěj Schneider

1. Místo okresní kolo F - Bára Erbenová

4. Místo okresní kolo F - Natálie Schneiderová

3. Místo okresní kolo E - Jakub Sulovský

Dalších sedm účastníků se stalo úspěšnými řešiteli na úrovni krajských a okresních kol. Všem účastníkům děkuji za zodpovědnou práci a reprezentaci školy, jejíž prestiž může být a je založena jedině na úspěšnosti studentů. Chcete-li být absolventy kvalitní školy, musíte se s naší pomocí postarat o její věhlas. Zatím jsme si ustlali na růžích (což jak sami uznáte, musí být poleženíčko), a já doufám, že v příštích letech budeme spát na vavřínech.

Váš učitel

Ing. Jindřich Papež

PROJEKTOVÝ DEN Kolektiv SCHŠ

Již několik let se na Svobodné chebské škole konají projektové dny, které se postupem času staly neodmyslitelnou součástí každoročního školního harmonogramu. Jedná se o milou tradici, za níž však stojí ohromná spousta práce jak ze strany studentů a žáků napříč všemi ročníky, tak ze strany jejich učitelů zodpovědných za zdárný průběh všech činností spojených s jednotlivými projekty.

A co je vlastně cílem projektového dne? Jedná se o akci, která má primárně sloužit k vytvoření pracovní atmosféry a přátelských vztahů při skupinové práci mezi žáky a studenty a k rozvíjení schopnosti řešit a prezentovat řešení problémů. Cílem přitom je, aby prezentované projekty byly zábavné a v neposlední řadě i poučné.

Pravidelně jsou zváni všichni příznivci naší školy a také ti, kteří by rádi poznali naše pedagogy, žáky a studenty či atmosféru ve škole. Žáci a studenti na prezentaci projektů představují výsledky mnohahodinové práce na řešení náročných úkolů v rámci takřka všech předmětů vyučovaných na škole.

Letos byl projektový den naplánován na čtvrtek 26. února. Projekty z oblasti přírodních i humanitních věd byly našimi žáky a studenty za podpory pedagogů prezentovány v průběhu celého odpoledne a bylo jich tolik, že došlo k obsazení prakticky všech učeben.

Na návštěvnost jsme si po celou dobu trvání akce rozhodně nemohli stěžovat a je nutno podotknout, že všichni měli plné ruce práce. Odměnou nám všem bylo nadšené uznání a zájem ze strany návštěvníků.

A jaká byla témata letošních projektů? Na prvním stupni bylo možno spatřit krásně a precizně zpracované prezentace a výtvary týkající se dětských her, lidského těla, našeho města a jednotlivých krajů ČR, či proniknout do tajů přírody a fyzikálních jevů pomocí zajímavých pokusů.

Fyzikálnímu a chemickému pokusnictví se věnovali také na druhém stupni a na gymnáziu, kde se mohli přítomní seznámit se zajímavými chemickými experimenty, podstatou Eukli-

dových objevů či tajemstvím vaření piva. Lámat hlavu si každý mohl při řešení matematických a logických problémů a hádanek.

Pozadu nezůstala ani sekce humanitní. Připravena byla výstava na téma chebských pomníků a pamětních desek a také projekce filmu vzniklého při výškovém snímání zajímavých architektonických památek v Chebu spojená s výkladem o jejich historii a pověstech vážících se k těmto objektům.

Následně bylo možno se naplno věnovat drážďení svých chuťových pohárků při zajímavém povídání o španělské kuchyni, kde nechyběla ani ochutnávka specialit, a jelikož je důležitá i strava nemateriální, bylo připraveno i několik uměleckých chodů v podobě výstavky malované heraldiky, výstavy reprodukcí slavných obrazů, minikoncertu originální a školním prostředím inspirované kramářské písně, či svérázného divadelního ztvárnění takřka hororové pohádky.

Závěrem bychom rádi poděkovali všem návštěvníkům za možnost společného strávení těchto neopakovatelných chvil a věříme, že podobný zájem o